

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ad Leonem X. Pontificem Maximvm

[Straßburg], 1519

VD16 L 3409

Conclusio LXXXIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34717

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN
delium, struit unam tantum Basilicam sancti Petri.

AD hanc quidem & similes ego dico, non est nostrum iudicare uoluntatem Papæ, sed tantummodo ferre, etiã si quando fuerit iniquissima, ut supra dixi. Verum monendus tamen est, & præcones ueniarum, ut nõ detur tam manifesta occasio populis loquendi, sicut olim Heli sacerdos fecit, ut propter filios suos, homines detraherent sacrificio domini. Si tamen mens Papæ unquam fuit, ecclesiam sancti Petri, tot pecunijs corrasis ædificari, & non potius eorum, qui facilitate eius, in suum lucrum abutuntur. Non est necesse literis tradere, quid passim de structura illa fabulentur det dominus ut mentiar, nõ diu poterit ista exactio prospera esse.

CONCLUSIO LXXXVII.

Quid remittit aut participat papa ipsi, qui per contritionem perfectam, ius habent plenariæ remissionis, & participationis?

HÆC inde uenit, quod multi etiam iuriste nescire se dicant quid sit remissio culpæ per clauis, de qua supra meum sensum dixi.

CONCLUSIO LXXXVIII.

Quid adderetur ecclesiæ boni maioris, si Papa sicut semel facit, ita centies in die cuiuslibet fidelium, has remissiones & participationes tribueret.

HIC mire mira, alij communem thesaurum fingunt, qui per indulgentias augeant. Et ideo si homo septies in die remissionem plenariam obtinet, ut in urbe potest fieri, tanto plura bona consequetur. Hi sibi ipsi contrarij sunt, quod indulgentiæ sint expensioes thesauri secundum eos, ergo non collectiones. Alij iuxta diuisionem continui in infinitum, remitti putant peccata, sicut diuidit in semper diuisibilia lignum, ita remittunt peccata, semper remissibilia ulterius, licet semper minora fiant. Ego fateor me nescire quid dicam.

CONCLUSIO LXXXIX.

Ex quo Papa salutem querit animarum per uenias, magis quam pecunias, cur suspendit literas & uenias iam olim concessas, cum sint æque efficaces.

HÆC maxime omnium urit & displicet, & fateor magna cum specie, illa enim suspensio, unica est causa, quod uilescunt indulgentiæ.

DVLGENTIARVM AD LEONEM X. P. M.

tiæ. Ita ego nõ possum negare quidẽ, quod omnia ferenda sunt quæ pontifex facit, sed doleo, quod nõ possum optima esse probare, quanq̃ si de mente p̃tificis, sine intermedijs operarijs mercedum, dicendũ esset, optima de illa præsumenda dicerem, breuiter & cū fiducia loquendo. Ecclesia indiget reformatione, q̃d non est unius hominis pontificis, nec multorũ cardinaliũ officium, sicut probauit utrũq; nouissimũ conciliũ, sed totius orbis, imo solius dei. Tempus aut̃ huius reformationis, nouit solus ille, qui condidit tempora. Interim uitia tã manifesta, negare non possumus. clauis sunt in abusu & seruitute auaritiæ & ambitioꝝnis, & gurges accepit impetũ, non est nostrũ remorari eũ. Iniquitates nostræ respondent nobis, & onus est unicuiq; sermo suus.

CONCLUSIO XC.

Hæc scrupulosissima argumenta laicorum, sola potestate compescere, nec reddita ratione diluere, est ecclesiã & papã hostibus ridẽdos exponere, & infœlices Christianos facere

SI C enim ex malo fit peius, dum terrore cõpescuntur, quanto rectius doceremur, hanc iram dei intelligere, & pro ecclesia orare, & talia tolerare in spe future reformationis, q̃ dũ tam manifesta uitia uolumus cogere, uirtutes uideri, peius iritemus, si quidem nisi nos mereremur uexari, deus non permetteret solos homines in ecclesia dominari, daret nobis pastores secundum cor suum, qui nobis pro uenijs darent tritici mensuram in tempore suo. Nunc autem etiã si sint boni pastores, tamen non possunt ad officium suum uenire, tanta est ira furoris domini.

CONCLUSIO XCI.

Si ergo ueniæ secundum spiritum & mentem Papæ prædicarentur, facile illa omnia soluerentur, immo nulla essent.

Quomodo: scilicet, si, ut sunt, solum remissiones pœnarum, non meritoria, ac infra bona opera habenda, non fuisset ullus unquam commotus, aliquid de ijs dubitare, non propter sui nãm magnificationem, suscitant quæstiones insolubiles, in earum propriam uilificationem. Mens enim pontificis nõ potest esse alta, quam quod indulgentiæ sunt indulgentiæ.

CONCLUSIO XCII.